

širém moři a jsou zrovna vlny velké jak čtyřposchodové paneláky, to bych asi skutečně nedokázal.

Takže jsem poslechl doktory a zůstal jsem doma. Věřte mi to nebo ne, ale od té doby, co se stala ta strašná příhoda s bleskem, jsem u Vltavy nebyl. Celých patnáct let. Řekl jsem si, že když už nemůžu na moře, nebudu chodit k vodě vůbec. Ale byt jsem si vyzdobil tak, aby mi alespoň trošku připomínal časy na moři a aby se mi tolik nestýskalo. Jenomže mně se stýská pořád a nemůžu si na souši zvyknout. Vždycky jsem si myslel, že mě po smrti pohrbí do moře, pěkně po námořnicku, a místo toho mě čeká kremače ve Strašnicích. Čím jsem starší, tím víc mě mrzí právě tohle.“

Pan Kotva domluvil a hlava mu klesla až na bradu. Naším kamarádům se zdálo, že má v očích slzy. Bylo jim jasné, že ho musí zase nějak rozveselit nebo alespoň povzbudit.

„Ale vyzdobil jste si to tady nádherně, něco takového jsme ještě nikdy neviděli,“ řekla Danda. Pan Kotva zvednul hlavu, usmál se a zdálo se, že už ho to nejhorší trápení přešlo.

„Jak je to možné,“ divil se Kája, „že se udělal bouřkový mrak zrovna nad vaší lodí?“

„To sám nevím, hochu,“ řekl pan Kotva. „V nemocnici mi pak říkali, že ani nepršelo. Já si myslím, že to byl trest od boha všech vod a moří Neptuna za to, že jsem si chtěl nechat celý poklad z bedničky jenom sám pro sebe. Stejně jako ten mužík z Hamburku. Slyšel jsem mockrát podobné příběhy od námořníků z celého světa. Ale v mém případě to byl mírný trest, protože jsem přežil. A přežil jsem jedině díky